

O starých houslích a vraných koních

Malý Samuel měl rád hudbu. Ještě neuměl ani chodit, ale už si broukal a tleskal ručičkami, když z rádia hráli nějaké veselé melodie. Někdy mu rádio poslalo smutnou písničku, protože asi bylo smutné. To se stává, když nemáte žádné dobré zprávy. Tehdy se Samuelovi zkrabatila tvářička a hned měl slzy na krajíčku. Maminka ho rychle vzala do náruče, tancovala s ním a zpívala Já mám koně vraný koně. Netrvalo dlouho a sám se tuhle písničku naučil stejně, jako se naučil chodit a skákat.

Později zjistil, že na spoustu věcí může hrát. Stačila k tomu vařečka a obrácený kbelík místo bubnu, dvě pokličky nebo hřeben obalený tenkým papírem. Tenhle krásný hudební nástroj zase objevil tatínek, který vlastně na nic jiného hrát neuměl. No ale na hřeben mu to šlo moc pěkně. A tak si pouštěli veselé písničky z rádia, maminka zpívala, táta foukal na hřeben a Samuel vařečkami masíroval bicí soupravu sestavenou z různých nádob, které se v domácnosti našly.

Když bylo Samuelovi šest let, začal chodit do školy. Nebyla to ledajaká škola. Skoro všechny učitelky a učitelé uměli hrát na hudební nástroje a také zpívat. Samuelovi se moc líbila jedna paní učitelka, která krásně hrála na housle. Rozhodl se, že i on se na housle naučí hrát. Už mu nestačila zobcová flétnička ani malé klávesy. Chtěl hrát jako ta paní učitelka, které to při hře moc slušelo.

"Maminko, prosím tě, kup mi nějaké hezké housle, budu na ně hrát," řekl, když se ho rodiče ptali, co chce k narozeninám. Maminka trochu vykřikla překvapením, zatímco tatínek zahučel pod fousy: "Tak tohle nám chybělo! Zlatý časy, když náš kluk mlátil do škopků a skákal jako vraný koně. Tenhle nápad asi nepřežijeme a sousedi si na nás budou ještě víc stěžovat."

Samuel ale nakonec prosadil svou. Velký vliv měla i pohledná paní učitelka. Řekla rodičům:

"Měli byste být rádi, že máte tak talentovaného chlapce a zkusit to s houslemi."

Zpočátku to bylo opravdu šílené. Půl tónu sem, půl tónu tam, rytmus připomínal velmi kulhajícího koně, a bylo jedno, jestli kulhal za kobyolkou nebo před kobyolkou...

"Same, co tě nutí, abys hrál každý den tak dlouho? Vždyť už jsme z toho nemocní. A zdá se mi, že i nedoslýchám," mrzutě se dotazoval tatínek. "Ano, i mne často bolívá hlava z toho vrzání, a sousedka Svobodová si stěžuje, že jí budíš miminko," podpořila tatínkovy námitky maminka, která jinak vždycky nad Samuelem držela ochrannou ruku. Nicméně, nepomohly výčitky, nepomohly dobré nápady rodičů, ani výhrůžky sousedů. Samuel hrál kdykoliv měl příležitost. Hrával dokonce i tehdy, když příležitost nebyla a on si ji musel vymyslet.

Blížily se patnácté narozeniny a s ním i rozhodování, na jakou školu půjde. Oba rodiče skoro zaplakali, když Samuel tvrdohlavě trval na hudební konzervatoři. "Vždyť se učíš tak dobře, mohl bys být inženýrem nebo učitelem. Proč chceš zahodit své vědomosti na konzervatoři, kde je to pořád a pořád jen o hudbě?". Takovým otázkám musel čelit. Ale věděl, že jeho hudba přináší dětem i dospělým radost, že je fajn umět zahrát třeba na večírcích nebo školních vystoupeních. Mimo to uměl dobře i na kytaru a klávesy, tak proč nezkusit štěstí jako muzikant? Jen ti rodiče, kdyby do toho pořád nemluvili, kabil se Samuel.

Oslava patnáctých narozenin byla velmi příjemná. Samuel pozval kamarády a kamarádky domů, maminka upekla dort a nazdobila chlebičky, všude tekly potoky koly. Samuel dostal spoustu dárků, mimo jiné vytoužený notebook se šikovným programem pro skládání písniček. Když byla zábava v nejlepším, někdo zazvonil. Samuel šel otevřít a ve dveřích stál dědeček. V ruce nesl podlouhlý balík.

"Jééé, co ti to ten děda dal?" posmívali se kamarádi. "To snad nemůže myslet vážně, vždyť je to celé plesnivé a špinavé!" Samuel si také pomyslel, že děda už je asi moc starý a že mu asi trochu straší ve věži. Otevřel chatrné a zašlé houslové pouzdro. Uvnitř bylo vystlané vybledlým červeným sametem, ležely tam nějaké oprýskané housle s jedinou strunou, vypelichaný smyčec a dokonce kousek

kalafuny. "Kdes to vzal, dědo?" zeptal se tiše zíraje nevěřícíma očima na ošuntělý dárek. "Inu, to jsem ti koupil na Aukru k patnáctým narozeninám. Napadlo mne, že bys asi potřeboval mistrovský nástroj," nadšeně odpovídal dědeček.

To už kamarádi ani Samuel nevydrželi a začali se řehtat, inu jako vraní koně. Dědeček mávl rukou, opatrně zavřel pouzdro a odešel za rodiči i s houslemi do jiného pokoje. Samuel a jeho kamarádi za chvíli přestali na ten směšný dárek myslet, pouštěli si černou hudbu a učili se rapovat. Bylo to zábavné a spousta legrace, protože tohle totiž každý neumí.

Uplynula řada let a Samuel končil studium na konzervatoři. Roky usilovného cvičení hry na housle byly završeny veřejným houslovým koncertem. Rodiče a i dědeček seděli v první řadě a po celou dobu, kdy Samuel hrál, z něho nespouštěli oči. Dědeček zejména neustále v duchu obdivoval nejen zvuk, ale i nádherný vzhled houslí, které před pěti lety Samuelovi daroval. Ani on nečekal, že by Mistr houslař odvedl na jejich rekonstrukci tak skvělou práci.

Potlesk, který následoval po posledním tónu, potvrdil jen to, co si dědeček už dávno myslel: „Když se sejde mistrovský nástroj se srdcem Mistra, který hraje mistrovskou hudbu, musí se úspěch dostavit, i kdyby vraní koně neměli co do žlabu!"

Delicie Nerková